

[Arne Melchior]

klart, at en Storebæltsbro må komme før eller senere og hvorfor så ikke nu, hvor vi trænger mest til en opgave af den art? Vi mener, at den netop skal laves af et konsortium, som låner pengene til dette formål i udlandet, og vi føler os 100 pct. overbevist om, at en sådan disposition ikke vil forringe den danske mulighed for lånoptagning i udlandet til de ting, vi i øvrigt stadig væk låner til.

Så vil jeg gerne sige til slut, at den dystre prognose for beskæftigelsen, som arbejdsministeren også her realistisk omtalte, er der vel ikke nogen der kan gøre indsigelse imod, og vi tror derfor også, at det på længere sigt og netop i det internationale samarbejde, som arbejdsministeren betonede ville være nødvendigt, vil være rimeligt med en nedsættelse af arbejdstiden, således at den arbejdsmængde, der er, fordeles på flest mulige hænder.

I den forbindelse er det mig påtrængende at sige noget om befolkningspolitikken. Vi har jo i mange generationer næsten haft det med at fremme lysten til at formere sig – i henhold til 1. Mosebog velsagtens, hvor der står: »Former Eder og bliv frugtsommelige.«

Der fødes dog i dag ca. 30.000 færre børn pr. årgang, end der blev født i midten af 1960erne, og vi har en nedgang på noget i retning af 20.000 i forhold til første halvdel af 1970erne. Jeg tror, det er en fornuftig udvikling, og jeg mener ikke, at det offentlige i øvrigt skal blande sig i folks lyster til det ene eller det andet. Men stadig vidende, også fra mit eget liv, at det at få børn er den største glæde, man kan have, mener jeg ikke, det skal gælde om at formere, at duplicere, danskerne mest muligt. Da jeg gik i skole, lærte jeg, at vi var 3,5 millioner danskere, nu er vi altså 5,1 millioner, og der er nogle, der har grædt over, at 1981 for første gang i dette århundrede viste en tilbagegang i den samlede befolkningmængde i forhold til året før. Det synes jeg ikke man skal græde over, for jeg er overbevist om, at netop den tekniske udvikling vil muliggøre om årtier, at langt færre arbejdsduelige borgere vil kunne forsørge langt flere pensionister, og hvis der så stadig væk er små børneårgange, er der også færre børn at sørge for.

Jeg håber ikke, at dette på nogen måde driller kristeligt folkeparti, for det har jo intet at gøre med svangerskabsafbrydelse, men selve animeringen gennem lovgivningen til, at man skal få så mange børn som muligt,

som man bagefter har svært ved at give en meningsfyldt tilværelse, kan jeg ikke se nogen fornuft i, og jeg tror ikke, der er nogen helligbrøde i at sige, at det kunne man dog i det mindste lade være med. Jeg tror, det er et meget stort held for Danmark, at vore årgange nu ikke er 30.000 større pr. år, end tilfældet er. Vi ønsker en fordeling af det til rådighed værende arbejde og ikke nogen absolut målsætning om, at om 20–30–40 år skal vi være 8 millioner danskere, for jeg tror ikke, at vi gør verden eller samfundet eller de eksisterende danskere lykkeligere ved noget sådant.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg må indrømme, at jeg ikke blev helt klar over, hvor hr. Arne Melchior ville hen med sin befolkningspolitik, men det kan være min fejl. Om det konkrete antal fødsler vil jeg godt sige, at det på sit maksimum ganske rigtigt var 88.000, og i dag er det nede på 50.000–52.000, så der er virkelig sket en nedgang, men at det, at vi blev flere, f.eks. 8 millioner, ville ændre problemet med fordelingen af arbejdet, forstod jeg ikke helt, men det gør nok heller ikke så meget.

Jeg vil godt til hr. Poulsgaard sige, at det kan godt være, at hr. Hilmar Baunsgaard har sagt, at det ikke hjælper at give til de lavtlønnede, fordi det smitter af opadtil. Det er nu nok sagt i en anden sammenhæng, nemlig den, at man ikke automatisk ved at give til de lavtlønnede får en ændret fordeling af goderne i samfundet. Det ville med mit kendskab til hr. Hilmar Baunsgaard være nogenlunde lig med, hvad han siger, og deri har han jo ret. Det er ikke nok af fordelingsmæssige grunde at give et løntillæg til de lavtlønnede, da det ofte har vist sig at have en afsmittende effekt opadtil.

Så må man sige, at denne debat er jo så den mere eller mindre langsigtede arbejdsmarkedspolitiske debat, som vi får i år, og vi har selv accepteret, at det bliver den eneste, vi får, men man kan da godt beklage, at vi i stedet for en langsigtet arbejdsmarkedspolitisk debat får denne mere indskrænkede debat på dette noget snævre grundlag. Så kan man håbe på, at vi kan råde bod på det senere hen, det skal jeg vende tilbage til.

Hovedudgangspunktet er jo rapporten og de konklusioner, der er i den, og jeg tror såmænd, at de forbehold, der er taget i rappor-